

לכבוד
ראש הממשלה
משרד ראש הממשלה
י ר ו ש ל י ס .

הנדון: קול הזעקה לעזרה כשם הצדק, האנושיות,
החמלה והרחמים.

א.נ.נ.

המוזיק : עכדול רחמן חאג' מחמוד נדאף, נושא
ת.ז. 146701 אשר היה לפניו מושכי
"אל ג'למי" וכיום מתגורר בכפר ג'ת
במשולש.

חדר אחד, קטן, צר ואפל, זו היא מנת חלקנו במדינת ישראל,
וכך הוא אורח החיים אשר כפו עלינו השלטונות הישראליים לחיות, אני
ומשפחתי, אשר למעשה הנה שתי משפחות נפרדות והמונות ביחד 10 (קרי
עשר) נפשות.

למצב כזה ואורח חיים כאלה הגענו בשנת 1950 ככפיה של כידוני
צ.ה.ל. אשר על לא עוול בכפנו הגלח אותנו ממקומות מושכינו, מאדמותינו
ובתינו, עקר את הנסיעות, הרס את המבנים והפך אותנו לחסרי כל.

הדבר נעשה לאחר אשר נחתם ההסכם הידוע באי רודוס לפיו צורף
שטח המשולש למדינת ישראל. וכב' יודע בודאי על כל התנאים הכלולים
באותו הסכם לפניהם יש לשמור על זכויותיהם של אנשי המעוט הערבי
תושבי השטח אשר צורף.

בעתו, השתאנו לצרוף שטח מגורינו למדינת ישראל הצעירה,
והמתורבתת, בתקווה שזכויותינו ורכושנו ישמרו בהקפדה בהתאם להתחייבות
החגיגית אשר בהסכם; אולם, כפי הנראה, הסכמים והתחייבויות לחוד, ומעשים
לחוד. לפיכך נשארנו כיום ללא קרקע למחיתנו וללא גג לראשינו.

נואשנו מלהתדפק על דלתותיהם של השלטונות האדמיניסטרטיביים
במדינה, וכדי לשמור על זכויותינו פנינו לבתי המשפט, שהם מוסדות הצדק
והיושר.

בשנת 1952 הוציא בית הדין הגבוה לצדק, פסק דין לטובתנו,
המאשר את בעלותנו על הקרקע ומחייב לשלם לנו פצויים עבור הנסיעות
שנעקרו והמבנים אשר נהרסו. כאן נסינו להוציא לפועל את פסק הדין על מנת
לקבל לרשותנו בחזרה את נכסינו, אולם שלטונות גבוהים בממשלה מתנגדים
לדבר הזה ומשתמשים בכח השפעתם על מנת למנוע מאתנו את האפשרות להוציא
לפועל את פסק הדין.

אני ובניי ביתי הננו רק חלק של משפחה גדולה ומסועפת, משפחה
"אל נדאף" ומספר בני אותה משפחה עלה על 70 נפש, גרנו בשלשה כפרים,
וקיומנו היה מושת על קרקעותינו ונסיעותינו ונכסינו שהיו לנו ועתה
הפקרנו כפי ביתי ואני ללא קרקע למחיה וללא בית מגורים.

במצב איום ונורא זה, הייתי נאלץ להפיש לי מקור פרנסה כלשהו
כדי לכלכל את בניי ביתי ומצאתי לי עבודה בתור שומר על אדמות נפקדים
אשר החכרו לחברת "מטעי האומה" בכפר יונה, את העבודה הזאת קבלתי בשנת
1952 ויהיה כאשר נגשו השלטונות להיפול נכסינו ויפעל עלינו לחץ, כדי
לא ללץ אותנו לוותר על הרכוש. כה קשה היה הלחץ של השלטונות עד כי לא ניתנה
לנו האפשרות לקבל בחכירה אדמה מאדמות הנפקדים כדי להוציא לתם מןהארץ.

מכלל הלחץ אשר הפעל עלינו כנ"ל, באו לי כהפתעה פטורי
מהעבודה ביום 1.7.55 ללא כל טבה או הצדקה. פניתי לרשות הפתוח על
מנת שתחכיר לי שטח אדמה למחיתי וכל מה שהוצע לי הוא שטח של 20
דונם בלתי ראויים לעבוד, וכתוצאה מהלחץ הזה הננו נתונים אני ובני
ביתי לחרפת רעב ממש.

מכאן העצומתי זאת לכב' ואבקש מאדוני בכל לשון של בקשה
לעין בה מתוך אהדה וחמלה, לתת לענין את השומת הלב הראויה ולהורות
למי שנחוץ לנהוג בנו בצדק וכישר.

אני מאמין בכנות כי העם היהודי הנו העם היחיד החייב כמדת
הצדק והרחמים, מאחר שהעם היהודי סבל יותר מכל עם אחר מעוול ומרדיפות
בכל רחבי תבל, וחלילה לו מלרדות במיעוט הערבי הנתון לשלטונו.

אני מקווה כי זעקתי תמצא אוזן קשבת, וכב' יתן את ידו כדי
להחזיר לנו את זכויותינו ובכטינו, לבל נהיה מופקרים אנו וילדינו.

בכבוד ובהוקרה.

عبدالمعز الحاج محمود العزاف

5/9/51